

DET OUNDEVIKLIGA MÖTET

Det oundvikliga mötet

Skapelsens historia är ett drama om De Älskande Två som är Ett. Hur de för ett ögonblick skiljs från varandra för att oundvikligt åter mötas i kosmos periferi. Hur djupt ned i skapelsens delar de än går och hur stora motståndarna än är till deras återförenande kan ingenting hindra dem. Den största kraften är kärlek, enhet sammanhållande allt. Splittring och mångfald är en sekunds reflektion av den verkliga evigheten.

Expansion och kontraktion

I varje skapelse finns en expansion och en kontraktion, en rörelse och en vila. En kärleksakt mellan De Två som är Ett i evighet. De kastar sig ut för att skåda in i varandras ansikten och bekräfta sitt varande – sin kärlek. De låter sig förloras i sin mångfald för att vinna varandra åter i deras universum, ytterst i skapelsens periferi och i skapelsens minsta delar.

Skapelsebarnen

Mellan dem föds deras skapelsebarn. Dessa äger som de själva förmåga att skapa. I samma kreativitet som deras Källa ger dessa ut av sig själva. De skapar men finner att deras färg de målar med har ett slut. Deras färg är inte komplett utan de andras. De manliga skapar-polerna kan dessutom inte skapa liv utan endast form. De gränslösa begränsning börjar skönjas. Samarbeta och förening i kärlek är deras möjliga övervinnande av sin begränsning.

Mellan De Två som är Ett skapas en gyllene tanke om litenhetens storhet. Om återvändandet till ursprunget från de minsta delarna. Människan som tanke och skatt skapas till avbild av helheten liksom var cell i den stora kroppen bär hela kroppens information. När var cell i den stora kroppen vibrerar längtan till sammansmältning, sker den stora återföreningen mellan De Två som är Ett. Skatten är åtråvärd att skåda och blir föremål för avund. De gränslösa begränsning har gjort sig gällande och skapelsen blir därför delat i universa, dimensioner och färger. Strider skapar tider, och tider skapar "utveckling" för det som annars bara är.

Maktens kärlek

Maktens kärlek har övertagit Kärlekens makt. Skapandets förmåga har misstolkats och separationen från Källan har börjat för de gudar som vänt sig ifrån den. Gudinnornas skaparkraft förtrycks eller stjäls för att kompensera gudarnas ofullkomlighet efter deras egenskapade syndafall. Kylan sprider sig i universum och kunskapen om Källan går förlorad – Men inte legenderna om den. Inte legenderna om återföreningens tid. Inte legenderna om drakens död och Riddaren som befriar Jungfrun.

Kompensation och förtryck

Gudarna kompenserar sig med dyrkan och skapar hierarkier baserade på maktens kärlek. De skyddar sig mot varandra genom att erövra själar till sitt medvetandefält och ge dem "beskydd" och symboler för beskydd mot "dåliga" energier. Kriget i rymden har tagit sin början. För att inte tappa greppet håller de varelserna omedvetna om deras medskapanderätt och deras medgudomlighet. För att inte bli anklagade själva för sin synd (söndring) skapar de ytterligare splittring – mörkret som syndabock har fötts till deras egen upphöjelses ära. Den skenbara striden ligger som en slöja över sanningen om den verkliga striden.

Genom gudarnas vändande från Källan band de sig själva och skapade sig själva ett kosmiskt öde. Mindre bundna än de själva var, ville de inte att skapelsens innevånare skulle vara och skapade därför karma och synd. Det kallades för att vara ett rättvisans system så att de trogna skulle givas större ynnest i det som blev guds nåd. Det blev en kompromiss med budskapet om det högstas villkorlösa kärlek. Villkorlös för de trogna, för de vakna, för de goda.

Legenderna lever

Starkare än gudar är legenderna om Riddarens seger över ondskans, okunnighetens och "mörkrets" maktgrepp. Legender är tidlösa berättelser som inte ägs av någon skapare utan av "folket". Många av legenderna passerar både tids- och dimensionsbarriärer. De uppträder därför i en rik flora på Jorden. På denna planet där förtrycket varit som störst, för att ingen har kunnat vinna fäste, lever legenderna, myterna och drömmarna. Här kan ingen gud vinna fullt fäste som i övriga rymden. Orsaken är enkel – kväv gudinnekraften, gudinnans sista utpost och universum dör. Befria henne och hela universum lever åter igen i fullhet, i kärlek och i fred. Splittring finns ej mer. Ur de förtrycktas skara reser sig Riddaren och gudinnan.

Legenderna övertas av gudarna genom tidevarv och omtolkas för att ge makt åt dem själva. Den kvinnliga polen suddas ut. Lucifer blir den som sätter sig upp mot gudarna. Okunskapen blir mörk och mörkret blir ont. Utlovandet av befrielsen från ondskan blir till gudarnas ära. Splittringen har givits sin förklaring liksom skapelsens ofullkomlighet under gudarnas styre. På grund människornas synd dör Jesus på korset. Och den största föreningen kallas synd (söndring) – den mellan man och kvinna. Domedagen, gudarnas fruktan inför sanningen om den villkorlösa kärleken, blir till domen över människor.

Guds söner

Gudarna vill inte förlora sin makt och sin position och sänder därför sina söner för att få fäste i det minsta genom sin makt och influens. Att styra istället för att lära av och finna (återfinna) det största i det minsta. Religioner startas för att styra upp själarna till deras egna medvetanden. Alla som råkar befinna sig utanför kallas onda och skall utplånas eller omvändas. Gudakriget har fått sitt fäste på Jorden. Kunskap ges men alltid

begränsad för att det heter att den inte skall missbrukas. "Eviga sanningar" presenteras i den takt varelsen uppfyller villkor. Den strypta gudinnekraften blir farlig kundalini. Kroppen av jordisk skatt formuleras till att vara en börda. Förening, kärlek mellan man och kvinna kallas synd och söndring från gud. Människornas tankar riktas från Modern och Jorden till Fadern och Himlen. Även mänskligheten blir halv (halvhjärtad).

Rymdfederationer skapas

Ljusa står mot grå och mot mörka. Bakom båda sidor står gudarna och ger sina direktiv genom sina lagar. De skapar rymdfederationer som blir upptagna med att försvara "sina" gränser som egentligen är gudarnas sprickor. Utomjordingarna befäster sig i tiden så att de inte suddas ut av andra medvetande strömmar. De går ner på Jorden och blir alla en del av det stora spelet. Mitt i detta slagfält, på den oerövrade marken, lever människan. Alla utomjordiska grupper har gemensamma direktiv för att de ovetandes har samma uppdragsgivare: Direktiven är till för att hålla människan omedveten så att de inte vaknar utanför gudarnas kontroll. Med människan vaknar också gudinnans kraft. Med hennes kraft tinar kung vinters rike och konfrontationerna upphör. I tron att utomjordingarna gör sitt bästa för Jorden i gudarnas namn och mot ondskan är de alla olika verktyg i samma händer. I god tro utför de sina planer i största tysthet bakom ryggen på mänskligheten. I god tro predikar de sina befrielselöften – de står ju närmare gudarna än människan. Men människan står gudinnan närmare än alla utomjordingarna.

De minsta skola bliva de största

De två som är Ett vet. De vet att nedstiga till skapelsens minsta delar är ett måste för att starta återvändandets tid. Därför skapade de människan. Därför vandrar bland de minsta de största – ursprungens ursprung. De första att återvända är De Två som är Ett. Ur det minsta, deras egna minsta beståndsdelar återvänder de och med dem tar de hela skapelsen in i sina hjärtan. Var individ, var cell i dem börjar åter vibrera av längtan till återförening. Vibrationen startar längst bort, längst ner, i det minsta bland de minsta. Där makten är minst. Där avståndet är som störst är spänningen som starkast – Därför är längtan så stor på Jorden.

Oundvikligt kommer därför en tid, liksom gryning följer på natt, liksom uppvaknande följer på sömn där allt vänds upp och ner. De största skola bliva de minsta och de minsta skola bliva de största. De första skola bliva de sista och de sista skola bliva de första. Ord riktade till gudar. Både vädjande och förebådande deras oundvikliga fall. Ingen kan ta ifrån människan drömmen och friheten. Drömmen som är mer än en dröm – Sanningen om skatten de bär. Friheten, friheten att älska evigt som De Två som är Ett. Hopp må dö, skratt må dö och dödas men drömmen lever alltid – om så gömd i längtan.

Mänsklighetens befrielse

Var finns de minsta beståndsdelarna som oförstört bär egenskaperna från begynnelsen? Från tiden före splittring och makt. I denna zon finns de, på denna Jord: Mellan ljus och mörker, i mänsklighetens kollektiva medvetande, i människornas DNA, i människornas blod, i människornas dynamiska ljus-mörkeregenskaper – i deras förmåga att känna, leva och älska.

När alla maktgudars grepp har förlorat – Endast uppvaknandets tid återstår. Mänsklighetens befrielse från sina förtryckare och sina "räddare". Förening i universum kan inte ske genom erövring. Förening kan endast ske genom dem som åter förenas. Maktgudarnas skräck är den sanna kärleken – den villkorslösa. Kärleken som inte begränsar utan tillåter. Alla varelsers rätt att fritt skapa och fritt väva sin tråd i helhetens väv. De fruktar den passionerade kärleken som är gudinnekraftens kännetecken. De fruktar det de saknar mest: Mjukheten till sin stelhet. Värmen till sin kyla. Kvinnligheten till sin manlighet.

De återförenade – föreningens ljus

De Två som är Ett är åter ett. Kärlekens värme sprider sig från Jorden ut över universum. De två polerna är åter förenade. Alla delar av skapelsen är åter förbundna. Frihet att resa, mötas och förenas över alla gränser. Störst är åter störst – omfamnande alla. Den villkorslösa kärlekens tidevarv är åter kommen till skapelsen. Varsamt glädjestrålade hjärtblommor slår ut en efter en i kosmos. Våren är kommen.

Minns du? Känner du igen? Denna krönika och mycket mer, om vägen från krig till kosmisk fred och förening, om hur portaler fungerar och vad blomportar är hittar du i böckerna Tidkrigarna I & II:

<https://www.spektra-art.se/webshop.html#!/products/bokpaket-tidkrigarna-i-och-ii-kvist>

Finns även här:

<https://www.bokborsen.se/?f=1&qs=Spektra-Art+Kommanditbolag>

Det oundvikliga mötet finns som pdf att hämta här: <http://mikaelkvist.se/Media%20Mundum/Det%20oundvikliga%20m%C3%B6tet%20A4.pdf>